

LUIS MILLÁ

11182

UNA COVA DE LLADRES

UNA PESETA

MADRID
Sociedad de Autores Españoles
1914

¡UNA COVA DE LLADRES!

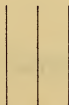
¡Una cova de lladres!

Juguet mitj històrich, en un acte y en vers

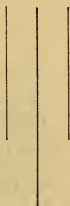
escrit en català

per

LLUÍS MILLÀ

Estrena: Saló Romea (Lleyda)

BARCELONA
BIBLIOTECA TEATRE POPULAR
Llibreria F. ALUM
Boters, 7 y 9

REPARTIMENT

PERSONATGES

ACTORS

PAU.	Sr. Millà
PERE	» Coll
NOFRE	» Perelló

Dreta y esquerra, del actor

Aquesta obra es propietat del seu autor. Els delegats de la *Sociedad de Autores Españoles* són els únics encarregats del cobro dels drets de propietat. Quedan reservats tots els drets

FÉLIX COSTA
IMPRESSOR
Nou de la Rambla, 45

ACTE UNICH

Sala d'una casa de pagès, ab parets emblanquinades.

Porta d'entrada a la dreita lateral. Al mitj del fons, finestra que dóna al camp. A l'esquerra lateral, porta petita d'una sola fulla, que s'obri cap a l'escena.

Un llit antich, gran, ab capsalera alta, parat al cantó de l'esquerra de manera que no toqui a les parets.

Penjant del sostre, enfilades de tomaquets, cebes, alls y una penca de cansalada.

Dugues cadires de palla

Ès de nit: plou y trona.

ESCENA PRIMERA

PAU y PERE ab trajos de ciclista. NOFRE, hostaler, ab una llumenera encesa. Surten per la dreita.

NOFRE ¿Veuhèn? Aquesta és la sala
 que pels forasters de fòra
 tenim ab un llit ben tou
 com no els donen en cap fonda
 de tres horas al voltant,
 si d'acàs alguna en troben.

PAU (Alaba't, ruch.)

PERE ¡Quina nit!

 ¡Quina manera de ploure!

 Això, talment del diluvi

 sembla l'edició segona.

PAU Ja pots ben dirho, amich Pere.

NOFRE Bon ruixat per les granotes.
Això no és rè. No s'espantin.
S'espanten per poca cosa.
Tot plegat un cap de núvol.
Allò que's diu, quatre gotas.
(Deixant la llumenera en terra y tancant la finestra.)
PAU Vaya unes gotas, ¡dimoni!
PERE Plou a cantis.
PAU Plou y trona. (Llampech y tró)
PERE Y llampega.
NOFRE Natural.
Quan dalt del cel s'esvaloten
per tronar, primer llampeguen.
PAU Es una tempestat grossa.
NOFRE ¡Uy!... ¡Que són espantadissos
els senyors de Barcelona!
Miri: un any, per Santa Tecla,
va descarregâ una *trompa*
d'aygua damunt de la vila,
que'l Llobregat y el riu Noya,
que's troben a Martorell,
no tenien pas prou gorja
pera engolir la riuada.
La palanca de câ'l Ronsa,
l'estacada d'en Magí
y el tancat del Noy d'en Bota,
tot va anâ avall sens destorbs:
y aquí meteix, per la porta
entrava l'aygua, talment
com si fos una resclosa.
Jo dormía aquí, estirat
a terra, com m'acomoda:
de sobte sento que m'alsen
dolsament, y em veig el sostre
a un pam del nas; ¿saben què era?
Que, plena d'aygua l'arcova,
bo y dormint, ab la riuada
jo prenia un bany per forsa.
PERE ¿Y no vàreu espantarvos?
NOFRE ¿Jo, espantarme? ¡Ca! Ni gota.
Vaig esperar que baixés
el riu, y al cap de dos hores

tornava a dormir tranquil,
fresch y nèt com una rosa.
PAU Vaja, us vau banyar de franch.
NOFRE Cregui'm a mi y prengui'n nota.

(Posantli la mà damunt l'espatlla.)

Fins que's vegi a quatre passes
el cap fet una escarxofa
tallat pel coll en rodó,
no s'espanta may un home.

PERE (¡Vaya quin consol de tripes!)

PAU (¡Vaya quina poca-solta!)

NOFRE Bueno: si no volen rès,
jo me'n vaig cap a la joca.

¿A quina hora els cridaré?

PERE Fins que despertem.

NOFRE

Bona hora.

Per mi dormin tant com vulguin
que no'ls torbaré pas gota
encara que no despertin
fins al dissabte de Gloria.

Bona nit y que descansin.

Gracies

PAU

PERE

NOFRE

Igualment.

La porta,
segons costum de la casa,
la tanco per part de fóra.

Si per rès em necessiten,
no més han de cridar: ¡Nofre!

(Se'n va tancant ab clau.)

ESCENA II

PAU y PERE, que, creuats de brassos, es queden mirantse l'un a l'altre.

Llarga pausa.

PAU ¿Què me'n dius d'això, tu, Pere?

PERE ¿Què me'n dius d'això, tu, Pau?

PAU Jo em sembla que això és un cau.

PERE Jo crech qu'és una ratera
de lladres y d'assassins,
que, lluny de ciutat y vila,

com que ningú aquí els vigila,
maten als barcelonins
que això prenen per posada;
y de la carn ab desgarró
dels morts ne fan greix de carro
o alguna estranya pomada.

PAU
També penso el mateix jo,
sense que m'ho prengui a mofa.
«¡Lo cap com una escarxofa
tallat pel coll en rodó!»
Ha dit.

PERE
La frase notoria
que fa qu'ls sentits l'encertin,
es la de: «¡que no's despertin
fins al dissabte de Gloria!»
¿Què farem, Pau?

PAU
¿Què fem, Pere?

PERE
No sé què fer ni què dí.

PAU
Lo mateix em passa a mi.

PERE
Hem caygut a la ratera.

PAU
¡Quina excursió!

PERE
¡Quin record!

PAU
¡Quina hassanya!

PERE
¡Quina feta!

PAU
May més munto en bicicleta

si d'aquí escapo per sort.

PERE
Jo t'ho deya, y tu, tossut,

cops als pedals ab fatlera.

Jo prou cridava al darrera:

—No ens allunyem, que'està brut

el cel, tindrem un tropell.

Amenassa tempestat...

Tu, res: no m'has escoltat,

y aquí hi deixarem la pell.

PAU
¡Qui's podia anâ a pensarse

aquesta tamborinada

de llamps, trons y pedregada

que n'hi ha per ofegarse!

¡Qui es podia presumí

que al mitj de la carretera,

no podent tornâ endarrera,

vindríem a parâ aquí;

ahont clarament considero,
perquè el que's veu em convens,
que morirem com a bèns
degollats al matadero!

PERE Ja pots dirho, qu'és aixís.

PAU Perquè aixís ho veig, ho penso...

Però en fi, perxò no'm llenso
a un desespero precis.

A lo hecho, pecho. Ja està.

PERE Això és lo que'l ditxo diu.

Pero milló és fer l'ull viu
buscant per'hont escapà.

¿No't sembla pensada bona?

PAU Bona, si; però repara

que la festa costa cara.

PERE ¿Per què?

PAU Perquè ¿qui ens abona

les bicicletes, ¡pobretes!

que hem deixat abaix la cuyna?

Això es lo que m'amohina.

PERE ¡Ahont surts ab les bicicletes!

Fugim, noy, perquè el temps vola

y si massa ens aturem

potser després no podrem.

Jo ja'm veig a la cassola.

Aquesta posada es cova

de lladres, creume, Pauhet.

Són assassins, és un fet.

En tinch claríssima prova.

PAU ¡Home, tant com assassins!...

Potser nostre cap delira.

PERE En tinch proves.

PAU ¡Quines!

PERE ¡Mira!

¡Perquè ens han tancat per dins!

(Senyalant la porta.)

PAU Ab això si: tens rahó.

La prova resulta seria.

PERE Creume, Pau: no es una deria.

Tinch la plena convicció

de que aquí es maquina un crim

y ¡ay, pobrets, si es que'ns hi atrapen!

- Fugim, que dels que s'escapen
alguns se'n salven, fugim.
- PAU Fugim, si: ¿però per hont,
si estem tancats y barrats?
- PERE Busquem pels quatre costats,
buscant, tot se troba, al món.
Aquesta finestra... (La del fons.)
- PAU Si:
ja estem lliures sens enfado.
- PERE Obrimla, però ab cuidado,
perquè ens podrien sentir. (L'obren.)
- PAU Ja no plou; està serè.
- PERE No hi ha lluna y és fortuna,
perquè una nit sense lluna
és lo que més ens convé.
- PAU ¿La finestra es alta?
- PERE No:
és de regular alsada.
Sota hi ha una empalissada
que'ns vindrà d'allò milló
per saltâ a baix a l'eixida.
- PAU Un cop a baix, ja no peno.
- PERE Primê explorem el terreno
y assegurem la sortida.
¿No't sembla?
- PAU Baixa primê.
Avisa'm y baixo jo.
¿Sobre tot no tinguis pó!
- PERE Jo, ni gota.
- PAU Agafa't bé.
No caiguis. (Pere salta per la finestra, Pau l'ajuda.)
- PERE No.
- PAU Ves baixant
a poch a poquet... No implica
que baixis de mica en mica...
¿Pensa qu'estich esperant!
Pensa que jo quedo aquí
guardante la retirada.
Pensa...
- PERE ¿Què tanta pensada!
Per ara deixa'm fê a mi. (Desapareix.)

- PAU que fan que's glassi la sanch!
Estàs més groch que la sofra.
Pere, ¿que t'has espantat?
- PERE Home, no n'hi ha per menos:
posa't al meu puesto, Pau.
- PAU No hi tinch cap inconvenient.
Passa aquí. (Fentlo passà al seu puesto.)
- PERE No siguis gat,
y escolta, que'l cas es serio.
Parla: ja'm tens escoltant.
- PAU Parla: ja'm tens escoltant.
- PERE A l'eixida hi ha un sereno
de Terranova ab caixals,
que, molt més que ganivets,
són navajes d'afaytar.
- PAU Vaja, si, un barbê econòmich,
quinze cèntims y ja està.
- PERE ¡Quin modo de repelarme!
Es veu qu'és aficionat
a les cames. Si em descuido...
- PAU Bé, però tu, al cap d'avall
¿què has vist?
- PERE No he vist, he sentit,
(Palpantse les cames.)
Aquell no deixa mirar.
- GOS (Dins) ¡Bub, bub!
- PERE ¿No'l sents, quina veu
de drapayre enrogallat?
- PAU ¿Es dir, que tot s'ha perdut?
- PERE Tant com perdut no ho dich pas:
pues ara penso una cosa.
- PAU Què penses, digues, veyam.
- PERE Penso que potser nosaltres
meteixos hem abultat
les circumstancies presents
ab mil pensaments estranys,
y potser l'hostaler sigui
una persona com cal.
- PAU Ben mirats, fins ara, no
tenim motius declarats
per fugir.
- PERE Això el que dich.
- PAU Dispensa: jo ho deya abans.

PERE

¡No't he pas sentit dir rès!

PAU

Ho pensava, qu'és igual.

Però com tu per tot veyes
fantasmes, morts y punyals,
jo, per tu...

PERE

Donchs jo el mateix.

Jo, per tu, de grau en grau,
m'exaltava y engrandía
la situació.

PAU

Resultat:

que tot és rès. Que podem
dormir tranquils fins demà
dematinet, y ab la fresca,
després de ben esmorsat,
muntar nostres bicicletes,
y a cops de pedal, avall,
ab tota calma y regalo,
al Club a trobâ els companys
per explicarlos la feta
ab tots els pèls y senyals.

PERE

Això meteix, més o menos,
és lo que penso.

PAU

Donchs, au,

al llit, que les nits són curtes
y el temps ens passa parlant
que ni menos es repara,
y una hora aparenta un quart.

PERE

Tens rahó. Jo ni em despullo.

PAU

Ni jo tampoch. Tant se val.

PERE

D'aquí un parell o tres d'hores
el dia ja apuntarà.

PAU

A les quatre vintisís
surt el sol.

PERE

Donchs ves comptant:

no tindrem temps d'adormirnos
ni tampoch per despertar.

PAU

Jo dormiré més despressa.

PERE

Donchs més prompte acabaràs.

Lo que per un cantó es guanya
per l'altre es pert, és provat.

¿Y aquest llit és tou?

PAU

(Palpantlo)

Molt tou.

Un poquet menos que'ls banchs
del passeig de Gracia.

PERE ¡Mosca!

¿El coixí és de plomes?

PAU ¡Ca!

De plomilles d'acer.

PERE ¡Home,

no siguis exagerat!

PAU Siga com siga, ja hi sóch.

(Pujant d'un salt.)

PERE ¿Vols dir que no hi ha habitants,
en aquest palacio?

PAU ¿Pusses?

PERE Això meteix.

PAU No ho crech pas.

PERE ¿Per què ho dius?

PAU Perquè les xinxes

ja se les hauràn menjat.

PERE ¡Pauhet, no siguis cotxino!

PAU No miris prim, ja veuràs,
com més serem, més riurem:
y si vols, puja.

PERE D'un salt.

(Hi puja.)

PAU ¿Estàs bé?

PERE Psé... Aixís, aixís.

Lo que mal efecte em fa
es el llum posat a terra.

Es enterament igual
que si vetlléssim un mort.

PAU ¡No fem bromes! (Saltant del llit per la part dreta.)

PERE No'n faig pas.

PAU ¡Ab això no hi vull tontades!

¡De morts no me'n parlis may!

PERE ¿Et fan por?

PAU Em fan respecte.

PERE ¿Donchs digues que per Tots-Sants
no vas a veure el Tenorio?

PAU No més la primera part.

Després de matâ al Mejía
y al Comendador, me'n vaig.

PERE ¡Vaya una por!

PAU Què vols ferhi,

és una debilitat.

Tothom té una flaca o altra.

PERE ¡Aquí me tienes, don Juan!

(Posantse dret damunt del llit y cobert ab el llenzol.)

PAU ¡No juguis, Peret, no juguis!

PERE Lo que se'm fa més estrany

és que fa poch no tenies

la por d'ara. Jo he baixat

a l'eixida, y tu, ben sol

y tranquil, sens cap esglay,

t'has quedat aquí. ¿Com és

qu'ara estàs tant esverat?

PAU Home, jo m'esplicaré...

No soch valent ni covart,

però hi han coses que... vaja,

no sé si em sabré esplicar,

però, segons com se miren...

Tu també t'has espantat

ab l'hostaler.

PERE Si, no ho nego:

però ara ja estich xarman.

Ara no veig cap motiu

per espantarse, y per... ¡¡Ay!!

(Gran crit d'espant.)

¡En aquell recó es belluga

alguna cosa!

(Senyalant el recó de la dreta del fondo y baixant del llit per l'esquerra.)

PAU ¡Caram!

(D'un salt puja al llit per la dreta.)

PERE ¡Es belluga! ¡No hi ha dubte!

(Amagantse sota'l llit.)

PAU ¡Jo no hi veig res! ¡Ah, ja hi caich!

¡La sombra del llum! ¿No ho veus?

PERE ¡Vols dir, noy, que!...

PAU ¡Ves mirant!

Com la claror ve de terra,

tot resulta més estrany.

Veig que ets molt espantadís.

PERE ¡Espantadís, jo! No. ¡May!

Lo que passa és que... ¿M'entens?

Si m'agafa descuidat

una cosa, y no ho medito...
De promte m'estranya y ¿sabs?
¡No sé si m'esplico!

PAU

Si:

lo mateix que un papa-gall
t'espliques, ni mes ni menos.

PERE

Donchs... ja està tot esplicat.

PAU

Entesos, Peret, entesos.

Ets un *nuevo Castelar*.

Veig que de teves a meves,
l'assumpto està ben igual.

PERE

Bueno, donchs, no'n parlem més.

Ara, lo que hem de mirar

és del modo y la manera

que podem, sens més afanys,

passâ el que falta de nit.

Si tinguéssim un billar
podríem fer caramboles.

PAU

Justa, noy, endevinat.

Y si tinguéssim tablero,

podríem, ben assentats

a terra, fê una partida

d'ajedrez. Però és el cas

que, no tenint lo que'ns falta,

tindrem de fer festa, ¿sabs?

PERE

Lo que sé és que m'aborreixo.

No tinch sòn, y...

PAU

Ja en tindràs:

això ve sense adonarse'n...

La sòn va y ve d'un plegat.

¿Tornemse'n al llit?

PERE

No: espera,

primerament vull mirar

com està aquest territori

¿Ara et recordes?...

PAU

PERE

Veuràs:

nunca es tarde cuando llega.

PAU

Si, quan no s'arriba tart.

¿No has explorat el terreno

per baix?

PERE

Doncs ara per dalt
just és que's miri y s'apami.

- PAU Ja pots comensâ a apamar.
Feina et dono.
- PERE ¿Que tens por?
PAU Por, no: però...
PERE ¿Que ets estrany!
¡Rès t'espanta! ¡Rès t'atonta!
Jo, en cambi...
- PAU Si: tu ets un gran
batallador... Un *Don Pedro
el Cruel* ab tots sos detalls.
Rès t'espanta. Rès t'atura...
y una sombra t'ha espantat.
- PERE Un cop és una vegada:
però no sempre...
- PAU Veuràs,
confessem: *La por va a mitjes*.
- PERE Ab mi no resa el refrà.
- PAU Donchs, vaja: *La por va a enteros*.
¿T'agrada l'adob?
- PERE No, Pau.
Que *la por guarda la vinya*,
hi estich conforme y cabal:
però rès més.
- PAU Bueno, vaja,
arreglem pels dos costats,
aquest refrà que't molesta,
y diguem, ben clâ y ben alt:
—*La por guarda... bicicletes*.
- PERE Ara l'hem endevinat.
- PAU Si no siguéis pels bicicles,
ja fóra... camí d'Oràn.
- PERE ¡A l'África vols anarte'n!
PAU Això es diu, pero no's fa.
Lo que hem de fê és dormí un rato.
- PERE Primê, espera't. Ja veuràs.
Aquí hi ha una porta que
no l'haviem reparat. (La de l'esquerra.)
Tens rahó.
- PAU Vull veure ahont dóna.
- PERE Si: veyes ahont dóna pas. (Pere hi entra.)
PAU

ESCENA V

PAU. Tot seguit PERE.

- PAU Si la vritat s'ha de dir,
lo qu'és jo nio les tinch totes.
- PERE (Sortint.) Pau; amich meu, ¿vols saber
aquesta porteta ahont dóna?
Vina, y tu mateix veuràs,
lo que *dóna* la tal porta,
(Acostantshi y tapantse el nas.)
- PAU ¡Ja t'entençh! No parlis més.
Tàncala per part de fòra...
Tàncala, que no respiri,
y... vaja, deixemho córrer:
lo peor es meneallo
no sent aygua de Colonia.
- PERE ¡Estem lo que's diu de pega!
Quina situació més... tonta.
- PAU La vritat és que aquí estem
a una hora y mitja o dos hores
lluny de ciutat o de vila,
y a la voluntat d'un home
que té més fatxa de llop
que d'autèntica persona.
- PERE Això no t'ho nego, Pau:
no t'ho nego gens ni gota.
De lleig, l'hostalê ho és molt.
- PAU Més que molt. Es lleig de sobres.
Es un Ravachol del Parque.
- PERE ¡Y quina veuassa! (Imitantlo.)
- PAU ¡Grossa!
- PERE ¡Quina mirada!
- PAU De fiera.
- PERE ¡Quin nas! ¿L'has vist?
- PAU D'escarxofa.
- PERE ¡Quines orelles!
- PAU De burro.
- PERE ¡Quina boca!
- PAU De guardiola.
- PERE ¡Quin caminar!
- PAU ¡De gegant!

- PERE ¡Quin pit més pelut!
PAU D'alfombra.
En fi, tot ell es un llop.
- PERE ¿Un llop marí?
PAU Si; una foca
que fòra y dintre de l'aygua
tot lo que pesca ho devora.
- PERE Aquest es nostre final:
pescarnos com a granotes
en nit de pluja, y morir
en carn viva: la pell fòra.
- PAU Home, per l'amor de Déu,
no diguis aquestes coses...
Fas posar pell de gallina
y tot lo cos em trastornes.
Conversem de coses varies
més o menos agradoses.
- PERE Si vols distreure't, llegeix
lo que *El Noticiero* porta. (Li dóna un número.)
- PAU ¿Qu'és d'avuy?
PERE No: de demà
si et sembla.
- PAU ¡Quina resposta!
PERE ¡Quina pregunta, dich jo!
¿Com vols que'l compri, ¡tanoca!
en aquesta soletat
y tant lluny de Barcelona?
- PAU Lluny, no: però, vaja, si...
Ja comprench...
- PERE ¿Comprens de sobres
que potsê aquest *Noticiero*,
en la situació que't trobes,
serà l'últim que podrás
llegí en vida y en bon'hora?
- PAU ¡Ja tornem ab la meteixa!
PERE ¿Com meteixa? Què enrahones.
PAU Si, home; ab la por d'abans,
de que, si això és una cova
de lladres, y que...
- PERE Llegeix,
creume a mi, y deixa't de coses.
Si hem de morir, morirem,

y bona nit y bon'hora.

(Pere puja al llit. Pau sèu en una cadira aprop del llit, llegint de modo que la llum li vingui millor.)

PAU

«Ayer, entre nueve y diez,
muy cerca de Badalona,
se encontró el cadáver de
un joven, del que se ignora
nombre, estado y domicilio,
por no haber quien lo conozca.»

PERE

Gira full o tira avall.

PAU

«En una posada o fonda
de la carretera que
va de Hostalrich a Gerona
tuvo lugar un suceso
que nos da patente prueba
del descuido en que se hallan,
sobre todo a ciertas horas
de la noche, los caminos
de nuestra ciudad famosa.»

PERE

No'l vull sabê aquest *suceso*.
Llegeix, llegeix altres coses,
perquè en l'estat en que estem...
Gira full.

PAU

Girem.

PERE

Y acosta't

més cap al llit.

PAU

¿Que tens por?

PERE

Por, no... Però així, a la vora,
no tindràs de cridar tant.

(Pau s'acosta fins apoyarse al llit.)

PAU

Com vulguis. (Llegint.) «Dicen de Córdoba
que por los pueblos cercanos
merodea una famosa
partida de bandoleros
mandada por el *Esponja*,
que se escapó de presidio;
e incendia, saquea y roba
haciendas y caminantes,
de noche y a todas horas.
Aunque la guardia civil
sigue la pista, no encuentra
nunca ocasión oportuna

de capturar al *Esponja*;
pues, según parece, tiene
escondrijos que le abonan
en ventorros y posadas
protegiendo su persona.»

PERE

Pauhet, no llegeixis més.

Aquestes notícies posen
la carn de gallina: mira,
tota la pell s'esborrona.

(Mostrantli el bras.)

PAU

Jo també estich tremolant
sense que me'n dongui compte.

PERE

Ara si que ho dich del cert:
hem caigut en una cova
de lladres, corresponsals,
potser, del famós *Esponja*.

PAU

¿Vols dir que...?

PERE

Creume, Pauhet.

Primer dubtava en les proves,
més ara estich convensut
que hem caygut a la garjola.

PAU

Si és que hem de morir, dormim.
Aixís no serà tant forta
l'impressió quan vingui el *jambo*
¡y xif! ens fassi pilota.

PERE

Em sembla que apunta el dia.

PAU

Jo tot ho veig a les fosques

PERE

Donchs jo veig...

PAU

Veus llumenetes.

Això són il·lusions òptiques
propies dels que desvariegen.
Potser del llum ab la sombra
fa pampallugues als ulls
fantasmas que...

PERE

Donchs, home,
apaga el llum, y dormim.
Potsè aixís...

PAU

Idea bona...

Però jo...

PERE

Vaja, valor.

PAU

Valor, valor, ¿ahont se'n troba?

¿Ahont ne vènen, per quets barris?

¡Si ab una bufada forta

- PERE l'apaguéssim desde aquí!
Provemho.
- PAU Bufem a l'hora.
(Tots dos bifen fort.)
- PERE No s'apaga.
PAU Ni es belluga
el flamell. ¡Valor y fòra!
(Va al llum, l'apaga d'una bufada y torna corrents al costat d'en Pere.)
¡Ja està!
- PERE ¡Bravo, Pauhet!
Ets un heroe dels de forsa.
- PAU ¿Sents quina olor?
PERE De costelles
a la graella.
- PAU ¿No notes,
qu'és igual que carn rostida
d'alguna humana persona,
verbi-gracia com nosaltres,
cayguts a mans de l'*Esponja*,
el famoso bandolero
que merodea por Córdoba,
segons diu *El Noticiero*?
(Sempre ab molta por.)
- PERE ¡Pau, m'espantes!
PAU Pere, acosta't.
Al menos morim plegats.
- PERE Resem primê un pare-nostre:
a la voluntat de Deu...
- PAU Y bona nit y bon' hora.
(Queden mitj adormits. Pausa llarga.)

ESCENA VI

Els meteixos y NOFRE, que entra de puntetes, en mànega de camisa, ab els pantalons arremangats y ab un gran ganivet de degollar bèns.

- NOFRE No fem soroll. De puntetes:
aixís no despertaràn,
No els sento: dormint estàn
com el guix. Fòra etiquetes
y enllestim, que'l dia apunta

y la feyna no's fa sola:
per poch que'm torbi, un s'amola,
perquè després tot s'ajunta.

(Va caminant a les palpentes.)

P'ERE ¡Pauhet! ¡Pauhet!
PAU ¿Què hi ha, Pere?

PERE ¡Mira qui ve cap aquí!

PAU ¡Ara sí que podem dí
que hem caygut a la ratera!

(A mitja veu y ab molta por.)

PERE ¡Repara quin ganivet!

PAU ¿Com ganivet? ¡Un punyall!

PERE ¡Millor dit, una destrall!

PERE ¡Bona l'hem feta, Pauhet!

PAU ¡Estem perduts, noy!

Del tot.

PERE ¡Si cridéssim!

PAU ¡Valga'ns Déu!

PERE jo, per cridar, no tinch veu.

PAU Jo no tich ni veu ni vot.

PERE ¡A mi m'agafa desmay!

PERE ¡A mi, no sé què m'agafa!

PAU ¡Ara ens degolla!

PERE ¡Ens esclafa!

TOTS DOS No hi ha salvació ni...

¡¡Ay!!

(Nofre, que, anant acostantse per darrera el llit, s'enfila en una cadira, y, apoyantse ab la capsalera, talla un tros de cansalada de la penca que penja del sostre sobre meteix del llit.)

NOFRE ¿Què és això? ¡Vaya un cridar!

¿Què tenen?

TOTS DOS ¡La sanch glassada!

NOFRE Vinch a tallar cansalada

per preparar l'esmorsar

(Obrint la finestra, per la qual entra la llum del dia.)

TOTS DOS ¿Què dieu?

NOFRE Lo que han sentit.

Aquí damunt y hi ha una penca,

y n'he tallat una llenca

per ferlos un bon fregit.

PAU ¡Quin pes m'haveu tret del cor!

PERE
NOFRE

Es dir, que...

¿Que no'ls agrada?

Es molt fresca y és viada. (Mostrant el tros.)

No'n trobaràn pas millor
en tres hores al voltant:
igual els dich del pernil.
Es del porc de l'agutzil
que'm va matar per Sant Joan.
¿Que no'n volen?

PAU
PERE

Si, home, si.

La pagarem a pes d'or,
tant sols siga pel recort,
de lo que'ns heu fet patí.

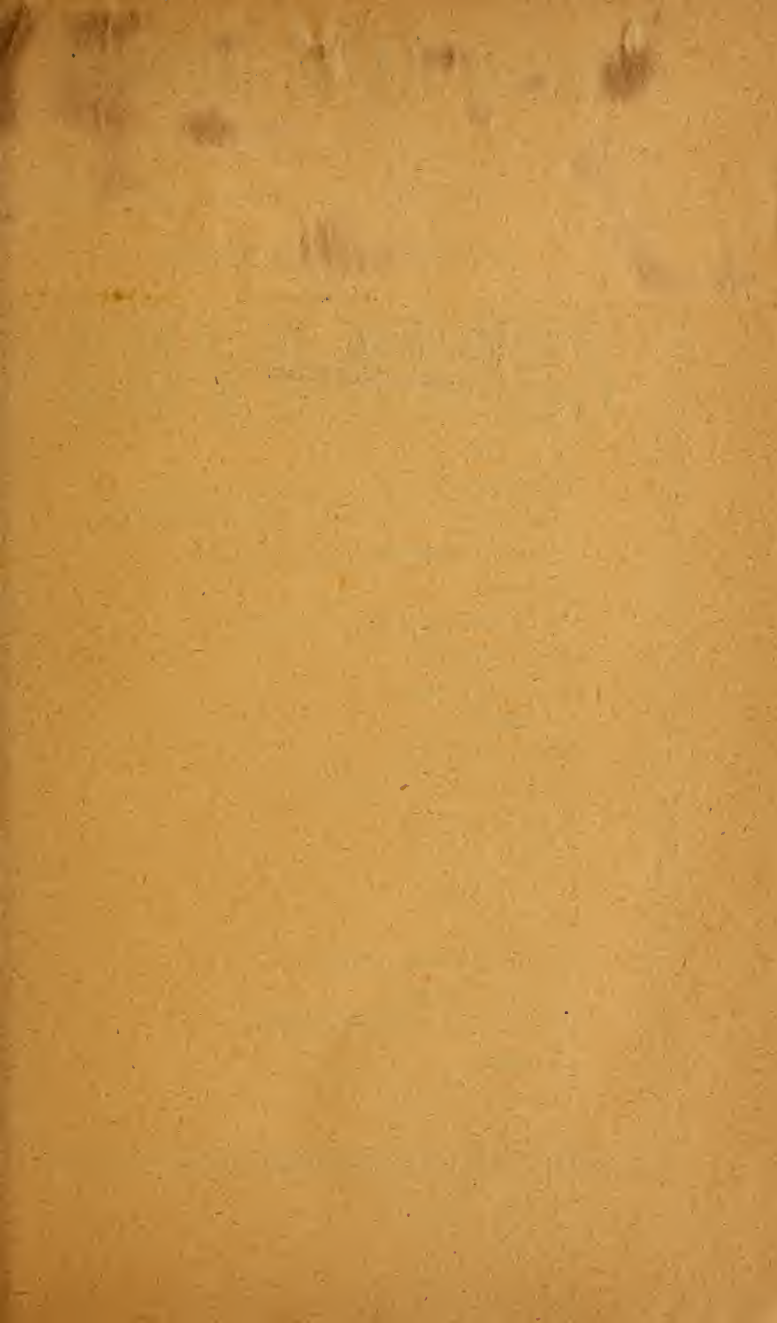
NOFRE
PAU

¡No'ls entench gota de rès!
No cal que'ns entengueu gota,
y escolteu aquesta nota,
que'ns interessa a tots tres:

(Al públich.)

La por del lladre
ja està pasada:
no més ens falta
una palmada.

PROU

Biblioteca *Teatre Popular*

Libreria F. ALUM

Boters

v. 9

Barcelona

ARCHIVO TEATRAL

MILLÀ

La sala de rebre
Un beneyt de cabas
Lo ninot de mollas
L'agencia d'informes comercials
Un pa com unas hostias
Toreros de pega
Las huelgas, o els amos y els dependents
A sants y a minyons...
Mala nit
De panxa al sol
Viatge de boda
Sense argument
La criada nova
El niu d'aucellets
La gent del ferro
A câ la modista
L'últim grahó
L'hereu Pruna
La manta
La qüestió son quartos
La meva senyora
En Pau de les calces curtes
Un vagó
Toreros d'hivern
La guerra a casa
Un bateig a cops de punys
La torre dels sustos
Si, senyors
La mà de mico
Una cova de lladres